

AFSCHRIFT

1° blad

De Rechtbank van Eerste Aanleg te DENDERMONDE, Dertiende Kamer, rechtdoende in strafzaken, heeft in haar openbare terechtzitting van 25 NOVEMBER 2013 het hiernavolgend VONNIS gewezen :

Notitienummer : DE66.97.20226/10/13

Griffienummer : 3402

IN DE ZAAK VAN HET OPENBAAR MINISTERIE TEGEN :

1. _____ groot-/kleinhandelaar, geboren te _____
op _____ van Turkse
nationaliteit, wonende te _____
2. _____ arbeider, geboren te _____
op _____ wonende te _____
3. _____ huisvrouw, geboren te _____
op _____ wonende te _____
4. _____ secretaris, geboren te _____ op _____
wonnende te _____

Verdacht van :

Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden, door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kruiperijen of arglistigheden, dit misdrijf rechtstreeks uitgelokt te hebben, als dader of mededader zoals voorzien door artikel 66 van het Strafwetboek:

De eerste, de tweede, de derde en de vierde

Te _____, op een niet nader te bepalen datum in de periode van 1 maart 2007 tot en met 28 februari 2008 (st. 23):

A. bij inbreuk op artikel 6.1.1.1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening

hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, hiernavermelde handelingen, zoals bepaald bij artikel 4.2.1.6° (het geheel of gedeeltelijk wijzigen van de hoofdfunctie van een bebouwd onroerend goed, waarbij deze functiewijziging door de Vlaamse Regering als vergunningsplichtig werd aangemerkt)

met name door het uitvoeren van werken op de eerste verdieping en daardoor de bestemming te wijzigen door het omvormen van een vergunde bureau/magazijn tot woonfunctie.

B. bij inbreuk op artikel 6.1.1.1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening

hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, hiernavermelde handelingen, zoals bepaald bij artikel 4.2.1.7° (het opsplitsen van een woning of het wijzigen in een gebouw van het aantal woonegelegenheden die hoofdzakelijk bestemd zijn voor de huisvesting van een gezin of een alleenstaande, ongeacht of het gaat om een eengezinswoning, een etagewoning, een flatgebouw, een studio of een al dan niet gemeubileerde kamer)

met name door het opsplitsen van de verdieping in 2 woonegelegenheden

de feiten, voor zover gepleegd voor 1 september 2009 strafbaar ingevolge de artikelen 99, par.1, 146,1°- 3°, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de Ruimtelijke Ordening dd. 18 mei 1999

De kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp van het misdrijf vermeld onder de enige tenlastelegging uitmaakt, zijnde:

ligging:

aard en oppervlakte: huis, 73 ca – sportgeb. 5 are 61 ca

wijk en nummer van het kadaster:

en

en de eienaars ervan geïdentificeerd zijnde als:

die de eigendomstitel hebben verkregen inaevolge de akte d.d. 28/12/2006 verleden voor notaris met kantoor te

* * *

1. PROCEDURE

De rechtbank nam kennis van:

- de rechtsgeldig betekende dagvaarding die de zaak aanhangig maakte houdende dagstelling voor de terechtzitting van 06 mei 2013, datum waarop de zaak met oog op oproeping van een tolk werd uitgesteld naar de terechtzitting van 03 juni 2013, datum waarop de zaak op verzoek van de raadsman van eerste en tweede beklagde werd uitgesteld naar de zitting van 24 juni 2013, datum waarop de zaak met oog op verhoor van tweede en vierde beklagde werd uitgesteld naar de zitting van 28 oktober 2013, datum waarop de zaak werd behandeld en in beraad werd genomen;
- de overschrijving van de dagvaarding op het tweede hypotheekkantoor te _____ onder de referte _____ waarmee voldaan werd aan het vereiste van artikel 6.2.1 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening gecoördineerd bij besluit van de Vlaamse regering op 15 mei 2009;
- de processen-verbaal en de overige stukken van de rechtspleging;

De rechtbank aanhoorde op de openbare terechtzitting van 28 oktober 2013 :

- het openbaar ministerie, waargenomen door substituut-Procureur des Koninas. in haar middelen en eis;
- de eerste beklagde _____, in zijn antwoorden en middelen van verdediging, voorgedragen door hemzelf en bijgestaan door de aangestelde tolk en door zijn raadsman, mr. _____ advocaat te _____ die besluiten neerlegt;

- de tweede beklagde en de vierde beklagde in hun antwoorden en middelen van verdediging, voorgedragen door henzelf en bijgestaan door de aangestelde tolk en door hun raadsman, mr. advocaat te die besluiten neerlegt;
- de derde beklagde in haar middelen van verdediging, voorgedragen door haar raadsman, mr. advocaat te die voornoemde besluiten neerlegt.

2. WERKING VAN DE STRAFWET IN DE TIJD

Met betrekking tot het toepassingsgebied van de strafwet in de tijd en de problematiek van de wetsconflicten, dient zowel rekening te worden gehouden met de strafbaatstelling van de gedraging alsook met de toepasselijke strafmaat.

Artikel 2 van het Strafwetboek huldigt immers de principes van de niet-retroactiviteit van de (strengere) strafwet en van de retroactiviteit van de mildere strafwet.

In de rechtspraak wordt aangenomen dat feiten onder nieuwe wetten, die een oude wet over hetzelfde onderwerp vervangen met behoud van strafbaarstelling, strafbaar zijn op grond van de nieuwe wet, onder voorbehoud van de toepassing van artikel 2 van het Strafwetboek.

De eventuele nieuwe omschrijving van een aantal inbreuken doet geen afbreuk aan de aan de beklagde ten laste gelegde feiten.

De feiten vermeld onder de tenlasteleggingen waren ingevolge artikel 146, 1° - 3° van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening strafbaar gesteld met een gevangenisstraf van 8 dagen tot 5 jaar en / of een geldboete van 26,00 euro tot 400.000,00 euro.

Vanaf 1 september 2009 zijn de feiten vermeld onder de enig weerhouden tenlastelegging ingevolge artikel 6.1.1 alinea 1, 1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening strafbaar gesteld met dezelfde straffen als hierboven bepaald.

3. GEGRONDHEID VAN DE STRAFVORDERING

3.1

Eerste, tweede, derde en vierde beklaagde zijn mede-eigenaar van het pand gelegen aan de kadastraal gekend onder

Op 24 februari 2010 werd er m.b.t. voornoemd pand door de technisch ambtenaar van een proces-verbaal opgesteld wegens een bestemmingswijziging en het opsplitsen in meerdere woonegelegenheden zonder over de vereiste stedenbouwkundige vergunningen te beschikken. Meer in het bijzonder werd een verdieping opgesplitst in twee woonegelegenheden en werd een vergund bureau/magazijn omgevormd tot een woonfunctie.

Eerste beklaagde verklaarde op 8 juli 2010 (stuk 23 strafdossier) :

" (...) De werken werden uitgevoerd van maart 2007 tot februari 2008. Ik wist niet dat er een stedenbouwkundige vergunning nodig was. Ik heb mij ook niet op voorhand bevraagd. Ik zal mij naar het begeven en een regularisatievergunning aanvragen. Er werd geen aannemer noch architect aangesproken. Ik heb alle werken zelf gedaan. Sinds 2008 worden beide appartementen verhuurd voor 400 € per maand (...)"

Gevraagd of betrokkene intussen het nodige had gedaan om een regularisatieaanvraag in te dienen, verklaarde eerste beklaagde in zijn verhoor van 11 januari 2011 naar het te zijn geweest en een architect onder de arm te hebben genomen die een regularisatievergunning voor hem zou indienen in de maand februari 2011 (stuk 28 strafdossier).

Uiteindelijk zou er geen regularisatievergunning worden ingediend.

Op 13 juli 2012 verleende de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid een positief advies nopens de door het college van burgemeester en schepenen van ingestelde herstellvordering. De Hoge Raad deed geen uitspraak over de toepassing van de gevorderde dwangsom (zie subkafte herstellvordering).

3.2 Toerekenbaarheid in hoofde van de eerste beklagde

3.2.1

In termen van besluiten argumenteerde de verdediging van eerste beklagde dat zijn verhoor uit de debatten dient te worden geweerd nu betrokkene zijn verklaring aflegde zonder bijstand van een raadsman en hij niet de mogelijkheid werd geboden om voorafgaandelijk aan het eerste verhoor een vertrouwelijk overleg te hebben met een advocaat waardoor zijn recht op een eerlijk proces in het gedrang komt.

Bovendien stelt de verdediging dat er in hoofde van eerste beklagde geen opzet aanwezig was, minstens wordt dit door het openbaar ministerie niet bewezen.

3.2.2

Het recht op bijstand van een advocaat gewaarborgd bij artikel 6.3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens (EHRM), houdt in dat er gedurende het volledige vooronderzoek toegang moet zijn tot een advocaat, tenzij is aangetoond dat er wegens de bijzondere omstandigheden van de zaak dwingende redenen zijn om dit recht te beperken. Zelfs in dat geval mag een dergelijke beperking, wat ook de rechtvaardiging ervan is, niet onrechtmatig de rechten van de beklagde zoals beschermd bij artikel 6.1. en 6.3 EVRM beperken.

Het recht van verdediging en het recht op een eerlijk proces zijn in de regel geschaad wanneer een verdachte verklaringen aflegt tijdens een politieverhoor zonder mogelijkheid van bijstand van een advocaat.

De onrechtmatigheid van het bewijs omwille van het afleggen door een beklagde, tijdens zijn vrijheidsberoving, van zelfincriminerende verklaringen zonder bijstand van een advocaat, leidt niet tot de niet-ontvankelijkheid van de strafvordering, maar enkel tot de gebeurlijke uitsluiting of ontoelaatbaarheid van dit bewijs. Het recht de strafvordering uit te oefenen ontstaat immers door het plegen van het misdrijf, ongeacht de wijze waarop ze verder wordt uitgeoefend en onafhankelijk van de wijze waarop de bewijsgaring verloopt.

Deze omstandigheid heeft nochtans niet automatisch voor gevolg dat het definitief onmogelijk is om de zaak van een verdachte en vervolgens beklagde of beschuldigde op eerlijke wijze te behandelen.

Wanneer de verklaringen niet als (doorslaggevend – zie Grondwettelijk Hof van 14 februari 2013) bewijs door de rechter gebruikt worden, er kennelijk geen misbruik of dwang is gebruikt en de beklaagde zich op het ogenblik van het verhoor en tijdens het onderzoek niet in een kwetsbare positie bevond, of aan de kwetsbare positie van de beklaagde op een daadwerkelijke en passende wijze is geredieerd, blijft het eerlijke karakter van het proces gevrijwaard.

Het feit dat de Belgische wetgeving op het ogenblik dat de beklaagde zijn verklaring aflegde niet voorzag in de bijstand van een advocaat tijdens het verhoor door de onderzoekers of de onderzoeksrechter, dient te worden beoordeeld in het licht van het geheel der wettelijke waarborgen die diezelfde wetgeving de beklaagde op dat ogenblik bood ter vrijwaring van zijn recht van verdediging en van zijn recht op een eerlijk proces.

De vormvereisten die bij artikel 47bis Wetboek van Strafvordering voor het verhoor van de verdachte zijn opgelegd, de korte duur van de grondwettelijke termijn van de vrijheidsberoving, de onmiddellijke overhandiging aan de verdachte, op het ogenblik van de betekening van het bevel tot aanhouding, van alle in de artikelen 16, § 7 en 18, § 2 Voorlopige Hechteniswet bedoelde stukken, het recht van de beklaagde om daarop onmiddellijk vrij verkeer te hebben met zijn advocaat overeenkomstig artikel 20, § 1 en 5 van de vermelde wet, de inzage van het dossier alvorens voor het onderzoeksgerecht te verschijnen, zoals dat in artikel 21, § 3 is geregeld, alsook de rechten die met name in de artikelen 61ter, 61quater, 61quinquies, 127, 135, 136 en 235bis Wetboek van Strafvordering zijn bedoeld, de inzage van het dossier en het vrij verkeer van de beklaagde met zijn advocaat tijdens de procedure voor de feitenrechter, kunnen in hun geheel daadwerkelijke en passende remedies zijn op de afwezigheid van bijstand van een advocaat tijdens het politieverhoor. Zij laten de beklaagden immers toe hun recht van verdediging over het hele verloop van het strafproces ten volle uit te oefenen en waarborgen hun recht op een eerlijk proces.

Noch het EVRM noch de huidige stand van de rechtspraak van het EHRM stellen dat de afwezigheid van een advocaat bij een verhoor zonder meer tot de onontvankelijkheid van de strafvordering moet leiden.

De onrechtmatigheid van het bewijs omwille van het afleggen door een beklaagde, tijdens zijn vrijheidsberoving, van zelfincriminerende verklaringen zonder bijstand van een advocaat leidt dan niet tot de niet-ontvankelijkheid van de strafvordering, maar enkel tot de gebeurlijke uitsluiting van dit bewijs.

Het recht de strafvordering uit te oefenen ontstaat immers door het plegen van het misdrijf, ongeacht de wijze waarop ze verder wordt uitgeoefend en onafhankelijk van de wijze waarop de bewijsvoering verloopt.

Het staat aan de rechter om aan de hand van de concrete gegevens van de zaak na te gaan of de afwezigheid van bijstand van advocaat bij een verhoor door de politie of de onderzoeksrechter het recht op een eerlijk proces en het recht van verdediging van de verdachte en latere beklaagde onherstelbaar heeft aangetast.

3.2.3

De rechtbank volgt de argumentatie van eerste beklaagde niet.

Een zestal maanden na zijn initiële verklaring (afgelegd zonder bijstand van een raadsman) werd eerste beklaagde herverhoord teneinde na te gaan of betrokkene intussen was overgegaan tot het indienen van een regularisatie-aanvraag. Tijdens deze periode van zes maanden had eerste beklaagde dus de mogelijkheid om een raadsman te consulteren.

In dit herverhoor bevestigde eerste beklaagde impliciet zijn eerder (zonder bijstand van een raadsman) afgelegde bekentenissen aangezien hij stelde een architect onder de arm te hebben genomen die zijn regularisatie-aanvraag zou indienen.

De rechtbank aanziet de verklaring de dato 8 juli 2010 van eerste beklaagde niet als doorslaggevend bewijs doch enkel als een element dat de verklaring van eerste beklaagde naar aanleiding van een herverhoor bevestigde. Verder werd er kennelijk geen misbruik of dwang gebruikt en bevond de eerste beklaagde zich op het ogenblik van het verhoor en tijdens het onderzoek niet in een kwetsbare positie zodat het recht op het eerlijke karakter van het proces afdoende gevrijwaard is.

Er is dan ook geen enkele gegronde reden om de initiële verklaring van eerste beklaagde afgelegd zonder bijstand van een raadsman uit de debatten te weren.

3.2.4

De bewering in besluiten dat de eerste beklaagde de bestaande indelingen verder heeft afgewerkt niet wetende dat er geen vergunning was, is volkomen ongeloofwaardig gelet op de verklaring van betrokkene dat hij zelf de werken heeft uitgevoerd in de periode van maart 2007 tot februari 2008.

De feiten vermeld onder de tenlasteleggingen A en B komen in hoofde van de eerste beklagde afdoende bewezen voor en dienen hem te worden toegerekend.

3.3 Toerekenbaarheid in hoofde van de tweede, de derde en de vierde beklagde

In termen van besluiten argumenteert de verdediging van tweede en derde beklagde dat zij niet op de hoogte waren van de werken die eerste beklagde heeft uitgevoerd.

De rechtbank volgt deze argumentatie niet.

De vier beklagden zijn familie van elkaar. Eerste en tweede beklagde zijn broers van elkaar en derde en vierde beklagde zijn hun respectievelijke echtgenotes.

Bovendien genereert het pand inkomsten uit de verhuur waarbij het vergunde bureau/magazijn een bestemmingswijziging onderging en werd omgevormd tot woonfunctie en werd opgesplitst in twee woongelegenheden, zodat weldegelijk dient te worden aangenomen dat tweede, derde en vierde beklagde op de hoogte waren van de werken die werden uitgevoerd.

De feiten vermeld onder de tenlasteleggingen A en B komen in hoofde van de tweede, de derde en de vierde beklagde afdoende bewezen voor en dienen hem te worden toegerekend.

4. DE STRAFTOEMETING

4.1

De verschillende feiten vermeld onder de hiervoor omschreven tenlasteleggingen A en B zijn voor de beklagde telkens de uitvoering van één ongeoorloofd besluit. Zij staan in zodanig verband dat zij als één voortgezette handeling moeten worden beschouwd en zij dus maar één misdrijf uitmaken. Overeenkomstig artikel 65, eerste lid van het Strafwetboek dient derhalve voor die misdrijven slechts één straf te worden uitgesproken, namelijk deze bepaald door de strengste strafbaarstelling.

4.2

De straffoemeting moet worden bepaald gelet op de aard en de objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten, de begeleidende omstandigheden en de persoonlijkheid van de beklaagden zoals die blijkt uit het strafrechtelijk verleden, de gezinstoestand en de arbeidssituatie voor zover bekend.

4.3

De door de beide beklaagden gepleegde strafrechtelijke feiten zijn objectief ernstig. Zonder over de nodige vergunningen te beschikken werd een pand opgesplitst in meerdere woongelegenheden en werd er een bestemmingswijziging doorgevoerd. De beklaagden moeten beseffen dat zij de normen die de overheid heeft uitgewerkt ter realisatie van het beleid inzake stedenbouw en ruimtelijke ordening dienen te respecteren. Zij mogen hun individueel belang niet boven het algemeen belang laten prevaleren.

Dit vraagt in beginsel om gestrengheid in de bestraffing.

4.4

De straffoemeting moet niet alleen de vergeldingbehoefte dienen maar ook de generale en de individuele preventie. De op te leggen straf moet van aard zijn de beklaagden ervan te weerhouden zich in de toekomst nog aan dergelijke feiten schuldig te maken en hen aan te sporen respect te betonen voor de regels die de samenleving op ruimtelijk vlak beogen te ordenen.

4.5

De eerste beklaagde is jaar, zaakvoerder en liep twee veroordelingen op door de politierechtbank.

De tweede beklaagde is jaar, zaakvoerder en beschikt op één veroordeling na door de politierechtbank over een blanco strafrechtelijk verleden.

De derde beklaagde is jaar, huisvrouw en beschikt over een blanco strafrechtelijk verleden.

De vierde beklaagde is jaar, huisvrouw en liep twee veroordelingen op door de politierechtbank.

4.6

Ter realisering van de vermelde doelstellingen van de straftoemeting is de rechtbank van oordeel dat aan de eerste, de tweede, de derde en de vierde beklaagde een geldboete, zoals hierna in het dictum bepaald, dient te worden opgelegd.

Aan de eerste beklaagde kan evenwel, aangezien hij daartoe in de voorwaarden verkeert, de gunst van het uitstel van de tenuitvoerlegging van een deel van de hem opgelegde geldboete worden verleend voor de duur zoals hierna bepaald. De rechtbank gaat er immers vanuit dat er gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat de eerste beklaagde zich niet meer aan dergelijke feiten zal bezondigen. De straf die aan betrokkene wordt opgelegd gaat de vijf jaar gevangenisstraf niet te boven en zij werd nog niet veroordeeld tot een criminele straf of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan 12 maanden.

Aan de tweede, de derde en de vierde beklaagde kan evenwel, aangezien zij daartoe in de voorwaarden verkeren, de gunst van het uitstel van de tenuitvoerlegging van het geheel van de hen opgelegde geldboete worden verleend voor de duur zoals hierna bepaald. De rechtbank gaat er immers vanuit dat er gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij zich niet meer aan dergelijke feiten zal bezondigen. De straf die aan de betrokkenen wordt opgelegd gaat de vijf jaar gevangenisstraf niet te boven en zij werden nog niet veroordeeld tot een criminele straf of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan 12 maanden.

4.7

4.7.1

Artikel 29 van de wet van 01 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen (B.S. 06 augustus 1985, zoals laatst aangepast bij K.B. van 31 oktober 2005 (B.S. 07 december 2005) verplicht de strafrechter om, bij elke veroordeling tot een criminele of correctionele hoofdgevangenisstraf, een bedrag van 25 euro op te leggen als bijdrage tot het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.

In voormeld artikel wordt ook gesteld dat dit bedrag onderworpen is aan de verhoging voorzien in de wet van 05 maart 1952 betreffende de opdecimen op de strafrechtelijke geldboeten (B.S. 03 april 1952).

Bij artikel 2 en 3 van de Wet van 28 december 2011 houdende diverse bepalingen inzake Justitie (B.S. 30 december 2011) werden de opdecimes op de strafrechtelijke geldboeten zoals voorzien in de Wet van 05 maart 1952 verhoogd naar 50 decimes met ingang van 01 januari 2012.

Vermits voormelde bijdrage tot het Fonds geen straf uitmaakt is de regel van de niet-retroactiviteit hierop niet toepasselijk. Dit houdt in dat de nieuwe opdecimes, ongeacht of ze hoger zijn, vanaf hun inwerkingtreding onmiddellijk zullen toegepast worden op deze bijdrage tot het Fonds, ook al wordt deze opgelegd bij een veroordeling wegens feiten voor de inwerkingtreding van de wetsbepaling die de nieuwe opdecimes invoerde.

De eerste, de tweede, de derde en de vierde beklagde worden elk veroordeeld tot het betalen van een bedrage aan het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders van 25,00 euro, te vermeerderen met 50 opdecimes, 150,00 euro bedragende.

4.7.2

Bij arrest nr. van de Raad van State van 17 december 2008 (B.S. 2 februari 2009) werd het Koninklijk Besluit van 27 april 2007 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken vernietigd, zodat de bepalingen van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd door de artikelen 1 en 2 van het Koninklijk Besluit van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie, van toepassing blijven. Krachtens artikel 91, tweede lid van voornoemd K.B. worden de eerste, de tweede, de derde en de vierde beklagde elk veroordeeld tot betaling van een forfaitaire vergoeding. Het bedrag ervan bedraagt actueel, ingevolge het K.B. van 13 november 2012 (B.S. 29/11/2012), 51,20 euro.

5. DE HERSTELVORDERING

5.1

Het college van burgemeester en schepenen van heeft een herstellvordering ingesteld, namelijk :

- enerzijds het uitvoeren van aanpassingswerken door de verdieping van het gebouw te verbouwen tot één woongelegenheden waarbij de voorwaarden van de stedenbouwkundige verordening voor het creëren en wijzigen van het aantal woongelegenheden wordt gevolgd;
- anderzijds het herstel in de oorspronkelijke toestand door de verdieping terug in te richten als bureau/magazijn zoals goedgekeurd in de stedenbouwkundige vergunning van 29 september 2003.

Door de Gewestelijk Stedenbouwkundig Inspecteur werd een dwangsom van 150 euro per dag vertraging in de uitvoering van de herstelmaatregel gevorderd.

De Hoge Raad voor het Herstelbeleid verleende een positief advies m.b.t. de herstellvordering van het college van burgemeester en schepenen zonder evenwel uitspraak te doen over de toepassing van de gevorderde dwangsom.

5.2

De Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (art. 6.1.41, §1) stelt duidelijk dat het bevelen door de rechter van de herstelmaatregelen (herstellen in de oorspronkelijke toestand, staken strijdig gebruik, uitvoeren bouw- en/of aanpassingswerken, betalen van een geldsom gelijk aan de meerwaarde) gebeurt op vordering van de stedenbouwkundig inspecteur of van het college van burgemeester en schepenen op wier grondgebied de werken, handelingen of wijzigingen vermeld in artikel 6.1.1 werden uitgevoerd.

De keuze van de gepaste maatregel komt derhalve toe aan de bevoegde overheid en niet aan de rechtbank. De rechter moet de interne en externe wettigheid van deze vordering toetsen en, of zij strookt met de wet, dan wel of zij berust op machtsoverschrijding of machtsafwendings. Meer bepaald dient de rechtbank hierbij na te gaan of de beslissing van het bestuur om een bepaalde herstelmaatregel op te leggen uitsluitend met het oog op een goede ruimtelijke ordening is genomen. Indien een vordering zou steunen op motieven vreemd aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, dient de rechter deze vordering zonder gevolg te laten (Cass. 3 juni 2005, www.cass.be).

Nochtans mag de rechter geenszins de gevorderde maatregel op haar opportuniteit beoordelen; als de gevorderde herstelmaatregel met de wet strookt, moet de rechter deze inwilligen. Volgens door deze rechtbank bijgevallen cassatierechtspraak (Cass. 15 juni 2004, www.cass.be, met

en) zijn de rechtbanken niet bevoegd zijn om de opportuniteit te beoordelen van een gevorderde herstelmaatregel, maar moeten zij de toetsing beperken tot de externe en interne wettigheid en mogen (en moeten) zij dus slechts nagaan of de beslissing in overeenstemming is met de wet dan wel op machtsoverschrijding of machtsafwending berust. Tot die wettigheidstoetsing behoort het nagaan of de beslissing van de bevoegde overheid werd genomen uitsluitend met het oog op een goede ruimtelijke ordening met de verplichting om indien zou blijken dat de beslissing steunt op motieven vreemd aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, de herstellvordering zonder gevolg te laten, zoals hiervoor vermeld. Een beoordeling dat de herstellvordering kennelijk onredelijk is en dat het voordeel dat het herstel zou meebrengen voor de goede ruimtelijke ordening geenszins opweegt tegen het last die daaruit voortvloeit voor de overtreder houdt geen opportuniteitsbeoordeling in maar kan worden bestempeld als een wettigheidstoetsing.

5.3

De grondslag van een herstellvordering is niet zozeer een bepaald misdrijf, maar wel de stedenbouwkundige verplichting die moet worden nageleefd en waarvan de niet-naleving ook strafrechtelijk wordt gesanctioneerd (Cass. 15 november 2005, www.cass.be). Het tenietdoen van de materiële gevolgen van het misdrijf, wat ook de aard van dit misdrijf is, verhindert dat een met de wet strijdige toestand blijft bestaan en dat de overtreder het voordeel van de door hem of haar begane overtreding behoudt. De met de wet strijdige toestand die door dit misdrijf werd veroorzaakt en die nog steeds bestaat, moet gestaakt worden, zodat de herstellvordering dient te worden ingewilligd.

5.4

De ingediende herstellvordering is naar het oordeel van de rechtbank nog steeds noodzakelijk om aan de gevolgen van het misdrijf omschreven onder de tenlasteleggingen A en B een einde te stellen en leggen aan de eerste, tweede, derde en vierde beklaagde geen kennelijk onredelijke lasten op. Tot deze herstellvordering werd beslist door een bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften.

Er blijkt niet dat deze beslissing werd genomen met machtsafwendings, machtsoverschrijding of miskennis van enig beginsel van behoorlijk bestuur. De herstellvordering strookt dan ook met de wet en werd uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening genomen. De herstellvordering moet dan ook worden ingewilligd zoals nader bepaald in het beschikkend gedeelte van dit vonnis.

Dat de herstellvordering bij de betrokkenen thans als kennelijk onredelijk zou overkomen, is louter en alleen een gevolg van de eigen beslissing van de beklagden om, goed bewust van het wederrechtelijk karakter van deze in strijd met de vergunning uitgevoerde werkzaamheden, deze toch te laten doorgaan. Het feit dat zij voor een voldongen feit gezorgd hebben, mag niet gevaloriseerd worden door het afwijzen van de herstellvordering.

5.5

Door de Gewestelijk Stedenbouwkundig Inspecteur werd, zoals vermeld, gevraagd een dwangsom op te leggen. Een dwangsom van 100,00 euro per dag moet als een gepaste aansporing worden beschouwd voor de eerste, de tweede, derde en vierde beklagde om uitvoering te geven aan de opgelegde herstellmaatregelen.

Verder acht de rechtbank het opportuun om een uitvoeringstermijn van een jaar te voorzien en wordt er bevolen dat de stedenbouwkundig inspecteur en het college van burgemeester en schepenen gemachtigd worden tot het uitvoeren van de bevolen herstellmaatregel indien niet binnen de opgegeven termijn wordt overgegaan tot uitvoering van de herstellmaatregel.

Het meer- en anders gevorderde wordt afgewezen als ongegrond.

Gezien de hiervoor en hierna vermelde artikelen:

Wet van 15 juni 1935, art. 2, 11 tot 14, 21 tot 24, 31 tot 37, 40, 41;

Wetb. van strafvordering, art. 162, 182, 184, 185, 189, 190, 190ter, 194, 195;

Strafwetboek, art. 2, 38, 39, 40, 65, eerste lid, 66;

Wet van 5 maart 1952, art. 1, gew. programmawet d.d. 24.12.1993, art. 1; gew. art.36 Wet 07.02.2003; Art. 2 en 3 van de Wet van 28.12.2011 houdende diverse bepalingen inzake justitie (B.S. 30.12.2011); (opdecimen)

Art. 6 Programmawet II van 27.12.2006;

W.01.08.1985, art. 28, 29, gew. art. 1 K.B. 31.10.2005 (25 euro);

Wet van 29 juni 1964, art. 8§1; gew.W. 10.2.1994; (uitstel).

OM DEZE REDENEN,

DE RECHTBANK, RECHTDOENDE OP TEGENSpraak,

1.

VERKLAART de eerste beklagde **SCHULDIG** aan de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A en B.

TOEPASSING makend van artikel 65, eerste lid van het Strafwetboek.

VEROORDEELT de eerste beklagde voor deze feiten samen tot een **GELDBOETE** van **TWEEHONDERD EURO**, vermeerderd met 45 deciemmen (x 5,5), aldus gebracht op **1.100,00 euro**.

GELAST, voor een termijn van **DRIE JAAR, GEWOON UITSTEL** van tenuitvoerlegging van een gedeelte groot honderd euro van de opgelegde geldboete van tweehonderd euro, vermeerderd met 45 deciemmen (x 5,5), gebracht op 550,00 euro.

ZEGT dat bij toepassing van artikel 14 § 1 van de wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie, het uitstel van rechtswege herroepen wordt ingeval gedurende de proeftijd een nieuw misdrijf gepleegd is, dat veroordeling tot een criminele straf of hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden zonder uitstel tot gevolg heeft gehad.

ZEGT dat bij niet betaling binnen de door de wet bepaalde termijn de lastens de eerste beklagde uitgesproken geldboete kan worden vervangen door een gevangenisstraf van 60 dagen, waarvan 30 dagen slaan op het gedeelte met uitstel.

* * *

2.

VERKLAART de tweede beklagde **SCHULDIG** aan de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A en B.

TOEPASSING makend van artikel 65, eerste lid van het Strafwetboek.

VEROORDEELT de tweede beklagde voor deze feiten samen tot een **GELDBOETE** van **TWEEHONDERD EURO**, vermeerderd met 45 deciemmen (x 5,5), aldus gebracht op **1.100,00 euro**.

GELAST, voor een termijn van DRIE JAAR, GEWOON UITSTEL van tenuitvoerlegging van het geheel van de opgelegde geldboete van tweehonderd euro, vermeerderd met 45 deciem (x 5,5), gebracht op 1.100,00 euro.

ZEGT dat bij toepassing van artikel 14 § 1 van de wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie, het uitstel van rechtswege herroepen wordt ingeval gedurende de proeftijd een nieuw misdrijf gepleegd is, dat veroordeling tot een criminele straf of hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden zonder uitstel tot gevolg heeft gehad.

ZEGT dat bij niet betaling binnen de door de wet bepaalde termijn de lastens de tweede beklagde uitgesproken geldboete kan worden vervangen door een gevangenisstraf van 60 dagen, waarvan 60 dagen slaan op het gedeelte met uitstel.

3.

VERKLAART de derde beklagde SCHULDIG aan de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A en B.

TOEPASSING makend van artikel 65, eerste lid van het Strafwetboek.

VEROORDEELT de derde beklagde voor deze feiten samen tot een GELDBOETE van TWEEHONDERD EURO, vermeerderd met 45 deciem (x 5,5), aldus gebracht op 1.100,00 euro.

GELAST, voor een termijn van DRIE JAAR, GEWOON UITSTEL van tenuitvoerlegging van het geheel van de opgelegde geldboete van tweehonderd euro, vermeerderd met 45 deciem (x 5,5), gebracht op 1.100,00 euro.

ZEGT dat bij toepassing van artikel 14 § 1 van de wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie, het uitstel van rechtswege herroepen wordt ingeval gedurende de proeftijd een nieuw misdrijf gepleegd is, dat veroordeling tot een criminele straf of hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden zonder uitstel tot gevolg heeft gehad.

ZEGT dat bij niet betaling binnen de door de wet bepaalde termijn de lastens de derde beklagde uitgesproken geldboete kan worden vervangen door een gevangenisstraf van 60 dagen, waarvan 60 dagen slaan op het gedeelte met uitstel.

* * *

4.

VERKLAART de vierde beklagde SCHULDIG aan de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A en B.

TOEPASSING: makend van artikel 65, eerste lid van het Strafwetboek.

VEROORDEELT de vierde beklagde voor deze feiten samen tot een GELDBOETE van TWEEHONDERD EURO, vermeerderd met 45 deciemmen (x 5,5), aldus gebracht op 1.100,00 euro.

GELAST, voor een termijn van DRIE JAAR, GEWOON UITSTEL van tenuitvoerlegging van het geheel van de opgelegde geldboete van tweehonderd euro, vermeerderd met 45 deciemmen (x 5,5), gebracht op 1.100,00 euro.

ZEGT dat bij toepassing van artikel 14 § 1 van de wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie, het uitstel van rechtswege herroepen wordt ingeval gedurende de proeftijd een nieuw misdrijf gepleegd is, dat veroordeling tot een criminele straf of hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden zonder uitstel tot gevolg heeft gehad.

ZEGT dat bij niet betaling binnen de door de wet bepaalde termijn de lastens de vierde beklagde uitgesproken geldboete kan worden vervangen door een gevangenisstraf van 60 dagen, waarvan 60 dagen slaan op het gedeelte met uitstel.

Bijdrage - vergoeding - kosten

SPREEKT in hoofde van de eerste, de tweede, de derde en de vierde beklagde de verplichting uit om ELK éénmaal een bedrag van 25,00 euro, met 50 deciemmen verhoogd, 150,00 euro bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

LEGT de vier veroordeelden ELK een vergoeding op voor de kostprijs van de strafprocedure van 51,20 euro overeenkomstig artikel 91, 2de lid en 148 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken.

VEROORDEELT de eerste, de tweede, de derde en de vierde beklagde elk tot 1/4 van de gerechtskosten, in hun geheel begroot aan de zijde van het openbaar ministerie op de som van 274,56 euro.

HERSTELVORDERING

BEVEELT de eerste beklagde, de tweede beklagde, de derde beklagde en de vierde beklagde op vordering van het college van burgemeester en schepenen van tot het uitvoeren van bouw- of aanpassingswerken zodat het pand, gelegen aan de kadastraal gekend onder in overeenstemming is met de afgeleverde stedenbouwkundige vergunning de dato 29 september 2003 en dit binnen een termijn van EEN JAAR te rekenen vanaf het in kracht van gewijsde treden van huidig vonnis.

BEVEELT dat voor het geval dat de vermelde herstelmaatregelen niet binnen de voormelde termijn werden uitgevoerd, het college van burgemeester en schepenen van en de Gewestelijk Stedenbouwkundig Inspecteur ambtshalve in de uitvoering van de herstelmaatregel zal kunnen voorzien overeenkomstig artikel 6.1.46 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening gecoördineerd bij besluit van de Vlaamse regering op 15 mei 2009.

ZEGT voor recht dat op vordering van de Gewestelijk Stedenbouwkundig inspecteur in hoofde van elk der beklagden, een DWANGSOM zal worden verbeurd van 100,00 euro per dag vertraging in nakoming van dit bevel.

WIJST het meer- en andersgevorderde AF als ongegrond.

**ALDUS UITGESPROKEN IN OPENBARE TERECHTZITTING VAN
VIJFENTWINTIG NOVEMBER TWEEDUIZEND DERTIEN**

Aanwezig :

**alleenrechtsprekend rechter in strafzaken,
substituut-Procureur des Konings,
griffier.**